

BAT PAT

EL CICLOP MIOP

Estrella Polar

RIU I
TREMOLA!

BAT PAT

EL CICLOP MIOP

Text a cura de
Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció: Bat Pat

Projecte editorial de Marcella Drago i Chiara Fiengo
Projecte gràfic de Laura Zuccotti
Realització editorial d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l.
Il·lustracions de Blasco Pisapia (disseny) i Pamela Brughera (color)

Titol original: *Il ciclope occhialuto*
Traducció de David Nello
Adaptació de la coberta de Pilar Sola

© 2014, Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como 15, 20154 Milà, Itàlia
www.batpat.it
International Rights © Atlantyc, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyc.it
www.atlantyc.com

© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
www.batpat.cat

Primera edició: maig del 2014

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Liberdúplex
Dipòsit legal: B. 6.728-2014
ISBN: 978-84-9057-437-9

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

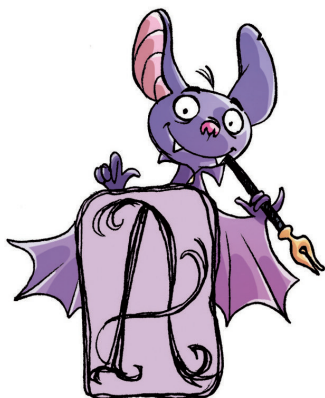
No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delicte contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal).

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

HI HA UNA CABRA AL JARDÍ!

casa dels Silver, els matins del dissabte es mandreja. I si és un dissabte d'estiu, encara més.

L'única excepció d'aquesta regla és la Rebecca, que sempre es lleva d'hora, tant a l'hivern com a l'estiu.

Aquell matí voltava per casa en pijama, quan va mirar per la finestra i va veure una cosa inesperada al jardí. De què es tractava? Ni més ni menys que d'una cabreta! Potser vosaltres us hauríeu preguntat: «Què diantre hi fa una cabra, al jardí, un matí de dissabte d'estiu?». Però aquest no va

ser el cas de la Rebecca, i un instant més tard ja havia sortit al jardí, però abans encara va tenir temps de cridar engrescada per tota la casa: «Veni, ho heu de veure!, us espera una sorpresa!».

La tal sorpresa va deixar bocabadats els altres membres de la família, que, tots en pijama, van fer rotllana al voltant del quadrúpede barbut per poder observar com es cruspia tranquil·lament l'herba del jardí. Semblava una bestiola pacífica, tan pacífica que el senyor Silver es va atrevir a apropar-s'hi. Però de seguida se'n va penedir, perquè la cabra va abaixar el cap i va apuntar-lo amb les banyes punxegudes. La cosa es complicava. O, més ben dit, hauria estat complicada si al número 13 de Friday Street no hi hagués viscut una certa Rebecca Silver, que tenia la mà trencada amb els animals. La meva mestresseta va desaparèixer un instant i va tornar a sortir amb una enorme pastanaga a la mà.

—A les cabres els encanten les pastanagues...
—va explicar tot atansant-se a l'animalet i allar-

gant-li la sucosa arrel carbassa. Un moment després, la cabra ja menjava tranquil·lament de la seva mà i es deixava acariciar.

—Que simpàtica! —va dir entre rialles el Leo, mentre allargava la mà per fer el mateix que havia fet la seva germana, però la cabra una mica més i li clava les banyes.

En aquell moment, algú va saltar per damunt de la vegetació que delimitava el jardí de casa i es

va plantar davant nostre, amb l'ensurt consegüent! Fins i tot la cabra va fugir a amagar-se i es va endur la pastanaga.

—Tieta Jorgina? —va exclamar el Martin, que ja havia reconegut la seva cabellera grisa i estarrufada.

Jorgina Pinter, arqueòloga i paleontòloga (és a dir, els que estudien els ossos antics de segles enrere!) de fama mundial. Recordeu l'episodi del gos esquelet? Doncs d'ella parlo!

—Com és que has vingut aquí, Jorgina estimada? —va preguntar el senyor Silver.

—Bé, res... només havia de fer passar una prova a la meva neboda. Estava segura que no em decebria!

—Una prova? —va dir de seguida el Martin—. Així doncs, l'has dut tu, la cabra?

—Evidentment, nebodet! Has vist mai cabres en una ciutat? Però aquesta no és res, si la comparem amb les que anirem a veure nosaltres!

—A qui et refereixes amb aquest «nosaltres»? —va intervenir preocupada la senyora Silver.

—A la Rebecca i a mi, estimada Elisabeth —va dir amb un somriure la tieta, mentre extreia del sarró un enorme os d'animal—. Guaiteu: aquesta mandíbula és d'una cabra gegant que acaben de trobar a l'illa d'Alónnisos, a Grècia. Pertany a una espècie extingida i que es remunta a gairebé quatre mil anys enrere.

Però corre la veu que en podria haver sobreviscut alguna i és exactament això el que m'agradaria esbrinar. Però necessito algú que s'avingui amb els animals salvatges. Et vindria de gust acompanyar-me, nebudeta?

La Rebecca s'ho estava pensant i, de sobte, es va girar per mirar-nos: en aquell punt, ja vaig veure quina seria la seva resposta.

